

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAHİLAS

İki Aylık Kültür Edebiyat Dergisi

İMTİYAZ SAHİBİ

Beyoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına Okul Müdürü
Mahmut Yelek

TETKİK EDEN

Süleyman Ocakçı

EDİTÖR

Muhammet Yusuf Kutlu
Furkan Emre Karabulut
Ömer Faruk Kekilli

YAZAR-ŞAİR

ALBÂNÎ - Musab Ergani
NÂFÎ - Y. Furkan Denizler
HUMA - Yusuf Esad Özgüner
MİHMANDAR - Sancar Budak
YÂRE - Mustafa Eray Karabulut
HAYYAM - Ömer Faruk Kekilli
SEMAVER - Mehmet Fatih Tiftik
DALGIN SEYYAH - Mustafa Yusuf Pişkin
LAYETEZELZEL - Ahmet Yasin Öztop
BEYEFENDİ - Furkan Emre Karabulut
TIRINK - Muhammet Ali Tırınk
CİHANGİR - Cihangir Akgül
USTURA - Fatih Esat Pınarlı
SİMURG - Abdullah Gacı
KUTLU - M. Yusuf Kutlu

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Editörden

Bizi Mahlas'a kavuşturan Allah'a hamdolsun.

İnsan doğar, büyür, gelişir ve ölür. Bu devran içinde insanı eşref-i mahlukat makamına ulaştıran şey ise salih amelleridir. Salih amel için ise şüphesiz bir iman ve sarsılmaz bir bilinç gerekir. Aramızda bu bilinç ve imana sahip olan, kendimize örnek aldığımız ve "şahsiyet" olarak isimlendirdiğimiz büyüklerimiz bu dünyadan göçüp Yaradana ulaşıyor. Ve ne yazık ki onların yerini doldurabilecek, onların davasını hakkıyla devam ettirebilecek büyüklerimizi aramızda göremiyoruz. Bu bize büyük bir sızı veriyor. Allah bizleri onların yerini doldurabilecek, davasını hakkıyla devam ettirebileceklerden kılsın. Allah anti emperyalist, anti kapitalist, anti sosyalist, anti nazizist ve anti firavunist Nuri Pakdil ağabeye rahmet eylesin...

*"İnsan!
Seni savunuyorum sana karşı!"*

İçerik

Zwei Dinge	06
Nuri Pakdil	09
Doğu ve Batı	12
Thalassophobia	15
Bir Garip Roman	18
İslami Romantizm Mefkûresi ve Modernizmin	
Müslüman Gençler Üzerindeki Etkileri	22
Yelda	26
“İslamofobi” Neden Revaçta	29
Aisa	33
Deneme	35
Vicdan Kırımlıdır	37
Armut, pardon... Aykut Bey	41
Güneşi Arayan Adam	44
Şiir	45
Sihir ve Kahır ve Zehir	46
Ağla Çocuk	48
Bostan	50
Dört Vakit Hülya	51
Ölüm Başlangıcı	52
Gökçe Bir Methiye	53
Gökyüzünde Bir Salıncak	53

Fotoğraf: Muhammed Emin Bayar

Zwei Dinge

Aylardan Şubat. Havada ölüm sessizliği ve ışıkları hafifçe yeryüzünden eteklerini çeken Güneş, hafif bir esinti gelsin de üzerimizdeki kar birikintilerinden kurtulalım diye dua eden sedir ağaçları, uzaklarda muhtemelen karakışta yemek bulamamış, açlıktan mazlum bir şekilde uluyan kurdun soğuk havadaki boğuk sesi ve de atıyla karda ilerleyen Hacı Ahmet. Bir taraftan terk ettiği köyü ve geleceği muğlak olan hayatı bir taraftan da hava kararmadan hana ulaşayım da kurda kuşa yem olmayayım düşüncesi ile meşgul Hacı Ahmet, düşünceleri yüzünden olsa gerek etrafındaki doğayı fark edemiyordu. Güneşin batması ile her biri kendini daha iyi göstermeye çalışırcasına parlayan yıldızlarıyla bir cümbüş oluşturan yıldızlı gök ve içinde yoğun bir zihni meşgale kargaşa yaşayan Hacı Ahmet. Köyünden dağdaki evine birkaç günlüğüne odun toplamaya gelmiş ve geri döndüğünde çocuk-

luğundan beri yurt bildiği yeri virane olmuş halde bulmuştu. Ailesini bulamamıştı. Belki esir alınmışlardır belki kaçmışlardı ve belki de o fenaların fenası üçüncü ihtimal gerçekleşmiş olabilir. Hacı Ahmet tedbir olsun diye ailesi için sembolik de olsa ufak bir mezar kazmayı ihmal etmedi ve cenaze namazlarını kıldı. Bu işin müsebbibi kim olabilir diye düşündüğünde ise aklına gelen tek grup Celalilerdi. Celaliler o dönemde Anadolu'da terör estiriyor, devlet hem doğu hem de batı cihetinde küffarla mücadele ettiği için de bunlara müdahale edemiyordu. Celâlilerin kasıp kavurduğu Anadolu'nun kırsal kesiminden savaş için gerekli vergiyi toplayamayan devlet, halka daha fazla vergi dayatıyor, bunun sonucunda da daha fazla kişi Celali saflarına katılıyordu. Hacı Ahmet de işte bu vahşet sarmalının kurbanlarından biriydi. Köyü bu hercümerç içerisinde yakıp yıkılanların ise önünde iki seçenek

vardı. Ya devlete isyan edip Celâ-lilere katılmak ya da Konstantiniyye gibi büyük bir şehre varıp orada yeni bir hayat kurmaya çalışmak. Hacı Ahmet mülayim ve sofu meşrep biri olduğundan elbette şeriat devletine isyan eden eşkiyaya katılmak yerine öteki yolun müntesibi olmuştu. Payitaht hakkında neredeyse hiçbir bilgisi olmamasına rağmen İstanbul'dan köyüne gelen vergi görevlisi ile köylüleri arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Köylülerin Konstantiniyye ne kadar büyük sorusuna görevlinin 'ha şu sizin köyün bin misli' şeklindeki cevabı Hacı Ahmet'te orada ekecek bir tarla bulurum düşüncesini doğurmuştu. Hacı Ahmet bu tür düşüncelere dalmışken uzaklardaki hanın ışığını fark edip içten bir 'Elhamdülillah' dedi. Az daha bu ıssızda durursa giderek daha yakından gelmeye başlayan kurtların ulumaları kendisinin akıbeti hakkında pek da hayırlı bir netice göstermediği malumdu. Hana yaklaşınca atından inip han kapısını üç defa vurup beklemeye başladı. 60 yaşlarında bir pîr-i fani kapıyı açınca selamlaşıp kalacak yer için konuşmaya başladılar.

-Oda var mıdır, baba?

Hancı, Hacı Ahmet'in pespaye kılığından şüphelenmiş olacak ki biraz şüpheli bir şekilde cevap verdi:

-Mangırın varsa oda vardır, birader.

Köyde oradan buradan biriktirdiği ne varsa yanında getir-

miş Hacı Ahmet dünya arkasında gibi emin bir şekilde hancıyı yanıtladı:

-Böylesi bir han için elbette bir gecelik meteliğimiz vardır, Baba! Devir kötü ama o hâle de düşmedik evelallah.

Hacı Ahmet, hancının içeriye buyur etmesiyle atını ahıra bağlayıp kapıya yöneldi. Eşikten içeri adım atar atmaz köşedeki, cayır cayır yanan şöminenin ısısıyla yüzüne bir sıcaklık dalgası vuran Hacı Ahmet önce yukardaki ufak odasına girip eşyalarını yerleştirdi, nefsinin bir nebze olsun doyurmak için tekrar aşağı inip salonda oturacak yer aramaya başladı ve köşedeki döşegi gözüne kestirdi. Meraklı bakışların altında döşegine kuruldu. Hana girdiğindeki ve aşağı indiğindeki o uğursuz sessizlik, mütecessis bakışların ardından tekrar yerini handaki insanların konuşmalarının uğultusuna bıraktı. Yan tarafındaki masaya kulak misafiri olan Hacı Ahmet, tütününü keyifle tütürüp, Hancıya bir istekte bulunmak için el sallayıp yan masadakileri dinlemeye başladı. Neler konuşulmuyordu ki: memleketin ahvali ve istikbali, Nemçeliler ve Acemler ile yapılan savaşlar, Celaliler, yozlaşmış devletliler, devletin keyfi vergilendirmeleri ve daha bir sürü havadis... Konuşmaları dinlerken yanına gelen hancıya Hacı Ahmet sordu:

-Çorban var mıdır, Baba?

-Vardır.

-Ne Çorbası?

-Mercimek...

-Etme eyleme baba karakışta kendimizi zar zor hana atmışız; sen mercimek diyorsun, yok mu bir tavuk çorban?

Hancı eliyle sessiz ol işareti yaptıktan sonra Hacı Ahmet'in kulağına eğilip fısıldadı:

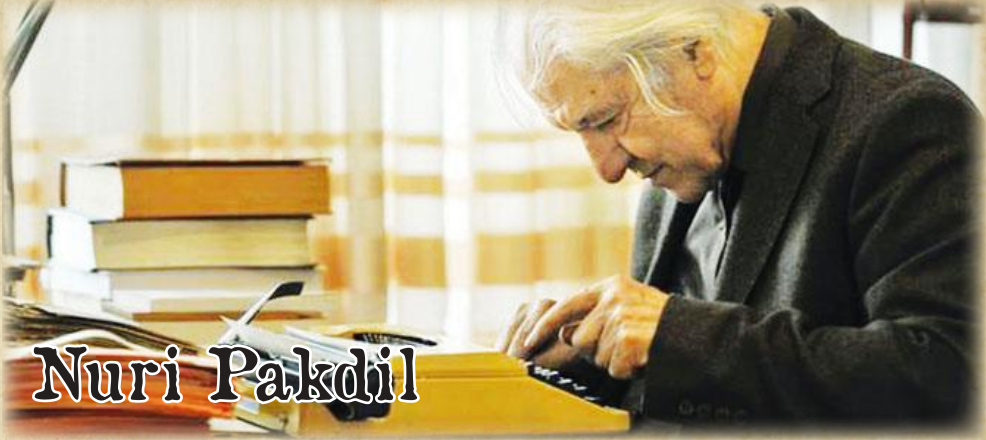
-Bir tas tavuk çorbam vardır; amma velakin malum ahval yüzünden fiyatı biraz tuzludur, öyle herkese veremeyiz. Ancak sen iyi bir delikanlıya benziyorsun, mangırın varsa bir kepçe verebilirim.

Hacı Ahmet "Ver Baba ver" dedikten sonra geriye yaslanıp çorbasını beklemeye başladı. O gecelik odası ve tavuk çorbası terekesindeki Karun hazinesinin yarısına mal olmuştu ama olsundu; nitekim Hacı Ahmet Konstantiniyye'ye vardığında bağ bahçe ekip zengin olacaktı. Tam da bu zenginlik hayallerine dalacakken Hacı Ahmet döşeginin dibindeki han penceresinden dışarıyı izlemeye başladı. Yol boyunca sürekli derin düşünceler içerisinde olduğundan etrafındakile-

rin farkına varamayan Hacı Ahmet merakla dışarıyı incelemeye başladı. Ağaçları hanın bulunduğu ovaya hâkim tepeden etrafı inceleyen Hacı Ahmet bir süre sonra dışarda etkisini artırmaya başlayan tipi yüzünden kendini az önce dışarıdaki ova yerine bembeyaz bir tabloyu seyrederken buldu. Hacı Ahmet yol yorgunluğundan olsa gerek hafiften uyuklamaya başlarken Hancı'nın çorbasını getirdiğini gördü. Hacı Ahmet üzerinden buharları tüten sımsıcak çorbaya üfleyip kaşığı eline aldı ve bir kaşık içti. Tadı köydeki içtiği bütün çorbalardan daha güzeldi. Hazinesinin yarısını verdiğine değmişti doğrusu. Hacı Ahmet çorbadan bir kaşık daha alıp dışardaki karlı ovaya bakınca yüzünde köşede yanan şöminenin ateşinden daha sıcak bir tebessüm belirdi.

ALBÂNÎ

Nuri Pakdil

“Hepinizi anti emperyalist, anti kapitalist, anti sosyalist, anti nazist, en önemlisi de Türkiye özeline ait olmak üzere anti firavunist bilinçle selamlıyorum. Ne mutlu, ezeli ebedi ulu önderimiz Hz. Muhammed'in şefaatçisi olanlara.

Ne mutlu Müslüman'ım diyene!”

Yazımıza rahmetli yazar ve şair Nuri Pakdil'in kendine özgü “devrimci” selamıyla başlamak istedik. Öncelikle bu yazının kaleme alınış amacı kıymetli yazarımızı anmak, anlamak ve elimizden geldiği kadar anlatmaktır.

Yazarımızı anlayabilmek için önce hayatını anlamak gerektiğini düşündüğümüzden, “Kudüs Şairimiz” Nuri Pakdil'in kısa bir biyografisini sizlerle paylaşmak istiyoruz:

“1934 yılında Kahramanmaraş'ta dünyaya geldi. Lise eğitiminin ardından İstanbul

Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Lisedeyken "Hamle" adında bir dergi çıkardı. İstanbul'da bir haftalık dergide sanat sayfaları düzenledi.

1969 yılında -"Edebiyat" dergisini ve 1972'de Edebiyat Dergisi Yayınları'nı kurdu. Edebiyat dergisi, kimi aralıklarla uzun yıllar sürdürdüğü yayınına, Aralık 1984'te ara verdi. Edebiyat Dergisi Yayınları, 1972-1984 yılları arasında 18'i Nuri Pakdil imzasını taşıyan, 45 kitap yayınladı.

28 Şubat 1997 tarihinde Edebiyat Dergisi Yayınları'ndan yeniden kitap yayımlamaya başladı. Daha önce yayımlanan 5 kitabın yeniden çalışılmış basımı ve 12 yeni kitabın ilk basımları yapıldı.

Kültür ve Turizm Bakanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü'ne layık görüldü. Kasım 2014'te Necip Fazıl Saygı Ödülü'nün ilkini aldı.

Hiç evlilik yapmayan Nuri Pakdil, iyi derecede Fransızca biliyor ve Klasik Batı müziği ile edebiyatını yakından takip ediyordu.

Yazarlığı boyunca 16 farklı mahlas kullanan Nuri Pakdil'in en çok tercih ettiği ise "Ebubekir Sonumut" olmuştur."

Kendisi de Yedi Güzel Adam'dan biri olan, rahmetli yazarın yakın arkadaşı, yazar Rasim Özdenören, Nuri Pakdil'in vefatından sonra yazdığı yazısında şunları söylüyor:

"Her şeyden önce bir tavır adamıydı. Edebiyatın çeşitli alanlarında kalem oynatmıştı. Şiir, oyun, deneme, eleştiri türünde ürünler verdi. Fakat bu alanlardan hiçbirine bir başına indirgenemeyecek bir özelliği vardı. Bunların tümünü birden temsil edecek kişilikteydi. Başka yazarlarda onları türlerden birine indirgemek mümkünken, onu böyle bir indirgemeye tabi tutamıyoruz. Başka bir deyişle onun

adı aklımıza yalnızca bir şairi veya yalnızca bir yazarı getirmiyor. Bunların toplam değeri her ne ise akla o geliyor.

Onu anlamak için onun diline aşina olmak başta gelen ilkelerden biri sayılmalı. Ayrıca onun kişiliği ile ilgili ipuçları da okurun elinde bulunmalıdır. Sıradan bir okur, onun herhangi bir kitabını sıradan bir kitap diye okumaya başlarsa, korkarım hüsranla karşılaşabilir. Onun kişiliği ve duruşu ile ilgili bir ön hazırlık yapılmadan bu metinler ya anlaşılmaz olarak kalır veya en yalın haliyle yanlış anlaşılmaya hükümlü olur.

Onun duruşunun iki temel özelliği: ilke ve sıklık... Bu iki kelime onun kişiliğinin başat ırasını oluşturur. Bu kişiliği dış dünyanın da tanınması gerekir."

Yazımıza kıymetli beyefendinin yazdığı ve Adil Erdem Beyazıt'ın kendisine ithaf etmiş olduğu birer şiirle son veriyoruz:

Tak Tak Tak Tak

Bu kadar ayak
Yürür Devrimde

Nuri Pakdil

Birazdan Gün Doğacak

Nuri Pakdil'e

Beton duvarlar arasında bir çiçek açtı
Siz kahramanınsınız çelik dişliler arasında direnen insanlığın
Saçlarınız ıstırap denizinde bir tutam başak
Ellerinizi kök salmış ağacıdır zamana
O inanmışlar çağının.

Zaman akar yer direnir gökyüzü kanat gerer
Siz ölümsüz çiçeği taşırsınız göğsünüzde
Karanlığın ormanında iman güneşidir gözünüz
Soluğunuz umutsuz ceylanların gözyaşına sünger.

(...)

Şimdi siz taşıyorsunuz müjdenin kurşun yükünü
Çatlayacak yalanın çelik kabuğu
Sizin bahçenizde büyüyecek imanın güneş yüzlü çocuğu.

Adil Erdem Beyazıt

BEYEFENDİ

Doğu ve Batı

Doğu ve Batı. Mücadelelerinin ön cephelerinden birinde olduğumuz için kendilerine aşina olduğumuz, günümüz dünyasının en büyük iki medeniyeti. Medeniyetlerin kendine has pek çok özelliği var ancak bu yazının konusu, birkaç örnek üzerinden bu iki medeniyetin dünya/doğa nazariyesini karşılaştırmadır.

Hayy b.Yakzan, İbn-i Tüfeyl isminde bir alim tarafından kaleme alınan bu eser; adaya düşen, oradaki hayvanlar tarafından büyütülüp, adayı ve kâinatı anlamaya çalışıp Allah'ın varlığını akli ile bulan bir çocuğun hikayesini anlatır. Bu hikâyenin dikkat çekmek istediğim tarafı eserin mekânı için öteki pek çok eserden farklı olarak bir adanın seçilmesidir. Sebebi de aslında basittir. İzole edilmiş ve hiçbir insanla iletişimde bulunmasa dahi kişi, ak-

lını kullanarak Allah'ı bulabilir. Ancak bu hikâyenin mekânının ada olmasının başka bir mühim tarafı da şudur ki: Hayy'ın adadaki hayatı boyunca yaşadıkları ve oradaki canlılara ve doğaya karşı tasarrufu İslam'ın doğaya karşı olan bakışının bir hülâsası gibidir. Hayy oradaki canlılar üzerinde herhangi bir tahakküm kurmaz ve onlarla birlikte yaşayıp mağara gibi yerlerde uyur. Adadaki hayatı geliştirmek için doğayı bir yakıt olarak kullanmaz ve ilerleme uğruna içinde yaşadığı doğayı yavaş yavaş öldürmez.

Hayy adada bir süre kalıp gençlik yaşlarına geldiğinde de içinde bulunduğu dünyanın anlamı ve yaratıcı hakkında derin düşüncelere dalar ve maddi alemde ziyade manevi alem ile ilgilenmeye başlar. Doğa da bu sürecin bir devindiricisidir çün-

kü doğa hikmet geleneğinde yaratıcının alameti ve tezahürüdür. Zaten bu ikisinin birbiriyle alakadar olduğunu da Hayy'ın yıldızlara ve çeşitli gök cisimlerine bakıp Allah'ın varlığına ulaşması ile gösterebiliriz.

Hayy b. Yakzan hikâyesi kısaca böyle özetlenebilir. Yazının başında belirttiğim gibi örnekler üzerinden karşılaştırma yapma amacım olduğu için Hayy b. Yakzan hikâyesinin karşılaştırılabileceği bir hikâye gerekiyordu. Bu hikâye de mekânlarının aynı olması münasebeti ile Daniel Defoe'nin yazdığı Robinson Crusoe'dur.

Mekân yine adadır ve hikâyenin öznesi de adaya düşen ve dünyadan izole bir kişidir ve bu kişi de doğa ile karşı karşıyadır ancak Robinson'un doğayla olan etkileşimi Hayy'dan farklılık gösterir. Hikâyeyi kısaca özetlersek Robinson bir gemi kazası sonucu adaya düşer ve geri dönmenin yollarını ararken adayı ve etrafındaki adaları çeşitli yollardan medenileştirir. Adaya gelir gelmez kendisine kalacak bir yer arar. Bir süre mağarada kaldıktan sonra kendi kale/kulübesini inşa etmenin gerekliliğini düşünür ve kendine ahır ile bir kale yapıp etrafını da çit ile çevirir. Adadaki hayvanların da hangilerinin ehlileştirilebileceğine bakıp keçilerin makul bir seçenек olduğunu

fark eder ve adadaki yakaladığı bütün keçileri kendi kalesine götürür. Doğa üzerinde hakimiyet kurar. Hikâyenin devamı öteki adalardan gelen vahşiler(?) ve Robinson'un kaçış mücadelesi ve medeniyete geri dönme çabası ile devam eder. Robinson, adadaki kaynakları kendi hedefi için kullanmaya başlar ve doğa ile mücadele etmeye çalışır. Çünkü doğa onun açısından yenilecek ve üstesinden gelinmesi gereken bir kavramdır.

Doğu ve Batı'nın bu iki farklı doğa nazariyesi doğal olarak şiirlere de yansımıştır. "Giderim ben yol sıra yavlak uzanmış bir ağaç/Böyle latif böyle şirin gönlüm aydur birkaç sır aç" diyen Yunus Emre, Doğu'nun doğaya olan hikmet alınacak bir bakışını özetlerken Lustig in die Welt Hinein -Coşkuyla dünyaya ve ötesine Gegen Wind und Wetter - Rüzgara ve Havaya karşı Diyen Alman şair Wilhelm Müller de Batının ilerleme için gerekli, sömürülebilir bir kaynak ve insanın/medeniyetin tekamülü için mücadele edilmesi gereken bir bakışını özetlemiştir. Bu iki nazariyenin tezahürleri saymakla bitmez. Esasında bütün bir sömürgecilik tarihi de bu ilerlemeci görüşün eseri değil midir? Kimileri neden Osmanlı İmparatorluğu ve öteki despotik(?) doğu rejimlerinin hakimiyeti altındaki halkları Avrupalıların dünyaya

yaptığı gibi sömürmediğini sorabilir. İşte cevap yine mevzubahis muhtelif görüşlerin dünyayı farklı algılamasındandır. Yazımı bu iki görüşün karşılaştırmasını yaparak bitireceğim.

Günümüzde şüphesiz ki dünyanın doğaya olan bakışında Batı nazariyesi ön plandadır. 1731’de ölen Daniel Defoe Sanayi ihtilalini göremeden ölse de eserindeki dünya görüşü özellikle 19. ve 20. yıllarda tüm dünyayı etkisi altına aldı ve 21.yüzyılda da hız kesmeden devam ediyor. Bu durumun elbette birtakım trajik sonuçları olacaktı. Günümüzde Çin Halk Cumhuriyeti’nde her yıl bir milyon kişi (Sayıyı yazması ne kadar kolay aslında. Bir milyon farklı hikâyenin bitmesi ve milyonlarca farklı insanın doğrudan bir yakınına kaybedip, etkilenme-

si demek bul!) hava kirliliğinden hayatını kaybetmektedir. Deniz, hava ve toprak her geçen gün daha da kirletilmekte ve bunun sonucunda da küresel ısınma, kutupların erimesi ve canlı türlerinin soyunun tükenmesi gibi dünyayı uçuruma sürükleyen birçok gelişme yaşanmaktadır. Eğer ki gidişat feci ise ve hâkim olan nazariye, Batı nazariyesi ise demek ki bir şeyler ters gidiyor ve bir şeylerin medeniyet, dünya, doğa, insanlık ve insanlığın tekâmülü için acilen değişmesi lazım.

ALBÂNÎ

Thalassophobia

Ne zaman faydalı bir şeyler yapacak olsam bunaltıcı bir sıkışmışlık hissi gelir çöker içime. Hemen kendimi apartmandan dışarı atmak isterim. Yürümek, yürümek, çocukları izlemek... Akşama kadar sokaklarda, sahillerde sürttükten sonra eve gelir sıcakta kızışmış-ya da soğukta büzüşmüş- beton apartmanıma kafamı sokar sabah olmasını beklerim. Gece-leri yarım yamalak uykum bana tüm gün yeter. Güneşin doğması için çaba gösterdiğimden yorgun düşer uykuya dalarım. Sabah kalktığımda ilk işim kahvaltı etmektir. Önceleri evimde yaptığım kahvaltıyı artık binanın altındaki kahvede yapıyorum. Bu sebeple kahveciyi, çırağını ve işe yaramaz erkeklerin bir kısmını tanıyorum. Ancak yanlış anlaşılmasın. Çok insan tanımam. Telefonum neredeyse hiç çalmaz. Bir gün tuvalette ölüp kalsam komşular ko-

kuyu fark edene kadar kimsenin yokluğumu hissedeceğini sanmıyorum. Öyleyse niçin faydalı bir şeyler yapacaktım? Kime faydam dokunacak herhangi bir hareketimle?

Yeni bir huy edindim. Kahvede kahvaltıyı ettikten sonra dayanabildiğim kadar oturuyorum. Çoğunlukla içim geçiyor. Sadece kahvelere özgü bir acılığı olan çayım soğuyor. Böyle olduğunda varlığımdan utanıp merdivenlere yöneliyorum.

Saat kaç bilmiyorum. Temmuz ayı. Hava ölümcül sıcağ. Henüz ikinci olmadı ben hâlâ oturuyorum.

-Kahvecil Bak ne diyor Hamit Abi? Bi aspiratör koymadılar buraya, diyor.

Küfürle karşılık geliyor.

-Necip kalkıyorum bak buraya!

-Ne alcaz burdan?

-Bir tane.

Berikiler aspiratörün peşini bıraktı:

-E sonra adama aspiratör al diyoz. Lan Ersoy iki saattir oturuyorsun p... bi tane çay mı içtin?

-Ben daha bi'şey demiyom birader!

Bir süre sessizlik olacak. Birbirlerine bozuk telaffuzlu, küfürlü, şiveli bir dille bağırıdıktan sonra bir süre susar kahvedekiler. Bu sessizlik süresince çaylarını içerler, sıra dışı ve samimi bir diyaloga girdiklerini düşünüp günlerinin monotonluktan kurtulduğunu zannederler. Söyledikleri hiçbir kelimeyi hatırlamayacak olan bu erkekler biraz sonra yüzlerini görmedikleri karılarının dırdırından söz açacaklar. Ezanlar okunacak, telefonlar çalacak, onlar hep oturacaklar.

-Bıraktım böyle.

-Nereye beya bu sıcakta?

-Aşağı.

Şehrin merkezine doğru yürüyorum. Güne giden teyze kafilesi yolun ortasından yürüdüğü için rahatsız oluyorum. Kaldırıma iki kişi sığmayacağından önümdeki ihtiyara yol verince onları içten içe ayıplamaktan vazgeçiyorum. Babası çocuğun yüzüne bakmıyor. Karısı kocasının elini tutmuyor. Kız kendi kendine konuşuyor. Esnaf birbiriyle konuşmuyor. Herkes boyunu bükmüş. Herkes telefonlarına bakıyor.

"İyi de sen bunu niye giyiyorsun?" desem, kulaklığı çıkarıp kibarca, "Buyrun?" cevabı

geleceğinden ağzımı açmıyorum. Belki bu yüzden değildir. Beni ilgilendirmediği de birçoğuna göre doğrudur.

Tabii ki kendimi limanda bulacaktım. Denizin kavurucu sıcakta yumuşayıp kıvama gelmesini saatlerce seyredebilirim. Tam da vakti. Güneş batarken, kızılıkla beraber ısınan denizin kabarmış hamur kadar tatmin edici hâli işi gücü bırakmaya değer. Sıcaktan yanmış kayanın üzerinde kemiklerime kadar ısınıyorum. Biraz ileride bir çift oturuyor. Daha da ilerisinde kıllı bir adam bira içiyor. Bunları görmezden gelebilirim. Nasıl olur da bir şeye hem hayranlık duyarsın hem de delicesine korkarsın? Bu defa artık... Bu defa olmalı. Ayağa kalkıyorum. Tişörtümü hızlıca çıkarıyorum -buna alıştım-. İleri meylediyorum. Bacaklarım titriyor, ellerim de. Bir görünmez el omzumdan bastırıp yine oturtuyor beni. Gözlerim doluyor, arkamı dönüyorum. Çocuklar yüzüyor. Eve dönüyorum.

-Ne kadar bi bilet?

-On.

-Ver bakalım, hadi bismillah! Lan var ya bi tutmasın yakıtım çiranı Özcan!

-Ben mi çıkartıyorum abi, çıkar çıkmaz ne bileyim. Dua et ki tutsun.

İhtiyar hırıltıyla uyuyor. İçtiği sigaranın yarısını içmese şehrin havası temizlenir. Leş gibi uyuyor. Vücudu akşama kadar et yığını gibi duracak o sandalyenin üstünde. Kokuşacak. Gaz

çıkartacak. Bu defa kahvaltı da etmedim. Kahvaltı etmemek huyunu edineceğim gibi duruyor. Bir de şu işi yapabilsem. Gece yatağında dönüp dururken aslında sıkınlığının kahvaltıyla, apartmanla, şehirle alakası olmadığını fark ettim. Yaşamayı sevmiyor da değilim. O halde halledilmesi gereken başka bir problem var demektir. Doldurulması gereken bir boşluk... Aşılması gere-...

-Yavaş be!

Sandalyeyi devirmiş olabiliyim. Tüm gücümle koşuyorum. Umurumda bile değilsiniz gün teyzeleri. Senin de Allah belanı versin kulaklıklılı ergen kız. Ve senin de sorumsuz baba... Bir ara tökezliyorum. Arkamı kapkara bırakarak koşuyorum. Arkamdaki her şey yok oluyor, ben koşuyorum. Tabii ki sahile koşacak-

tım. Olacak be! İşte yaklaştım. Tişörtümü yırtarcasına çıkartıyorum. Terliklerimi de. Sonunda... Her zamanki kayanın üzerine atıyorum. Olacak be! Gözlerimde yaşlarla ilerlerken... Dehşetle kalçamın üzerine bırakıyorum vücudumu. Bir bacağıma boşluktan çekerken çizdiriyorum. Deniz hafif rüzgârla desenler oluşturuyor. İleride bir çift var, biraz ilerisinde kıllı bir adam, bira içiyor. Bu defa çocuklar gibi ağlıyorum onlar beni görmezden gelemiyor. Arkama hınçla bakıyorum. Çocuklar yüzüyor. Ben çocuklar gibi ağlıyorum.

SEMAVER

Bir Garip Roman

Birinci Bölüm

“Neden içimize doldu vehim?”

Orhan Veli Kanık

Galip telefonunun sesiyle uyandı. Uzaktan bir akraba başsağlığı diliyordu. Teşekkür edip telefonu kapattı. Kim öldü ki acaba? Bugün hangi gün? Yine ne türden bir sukutuhayal? Tarihe baktı, günlerden Perşembe. 27 Nisan... Bu tarih benim için ne ifade ediyor? Yetimliğimi hatırlatıyor bana. Evet, babamın ölüm yıldönümü. Ölüm yıldönümünde başsağlığı mı olurmuş? “Yirmi yıl geçmiş üzerinden, aklınız başınıza yeni mi geldi?” diye sormazlar mı? Sormazlar. Kim soracak? Uyumak için aldığı ilaçlar gözlerini açık tutmasına müsaade etmedi, bir kez daha uykuya daldı ve bir kez daha telefonun sesiyle uyandı. Yine bir başsağlığı, yine bir müphemlik, yine bir şüphe,

yine birçok sanrı... Sorsam mı acaba kim öldü diye? Doğru ya, babam ölmüştü. Bir kez daha tarihe baktı. Yine 27 Nisan. Babamın öldüğü tarih bu muydu acaba? Hayır, 17’siydi. Annem hep 17 damla gözyaşı dökerdi ağladığında, bilirim, 17’ydi. 27 damla mıydı yoksa? Sormazlar mı? Sormazlar. Kim soracak? Yine uyudu.

Alarmin sesi kesik kesik duyuldu. Rahatsız ediciydi. Neden alarm kurdum ki? Uyanıp da ne yapacağım? Avare avare gezinmekten başka ne işe yararım? Bir de... kitaplarım var. Boş olduğunu söyler bazıları. Aslında arada sırada ben de bu hisse kapılıyım. Fakat ne çare? Kitap okumaktan daha iyi bir ihtimalim var mı?... Nereden geldim bu konuya? Ne işe yararım, bunu düşünüyordum. Düşünüyorum halen. Fakat bir cevap vermek kabil değil. İşe yaramazın tekiyim. Babamın

ölüm yıldönümünü dahi hatırlamıyorum. Vefasızım.

Yatağından kalkıp kitaplığının önüne geçti. Ah kitaplar... Söyleyin bana, çıkış yolu nerededir? Kurtuluşum bu tuhaf ilaçların içine mi sıkıştırılmış? Anlatın bana, hadi anlatın. Açıklamalara hiç bu kadar muhtaç olmamıştım. Yaşamak için ilaçlara değil, babama ihtiyacım vardı benim. Öyle değil mi? O halde aksini ispat edin bana. Niçin bön bön bakıyorsunuz suratıma. Bir şey söyleyin, hadi! Siz de yalnız bırakıyorsunuz beni. Oysa ev arkadaşım -eski ev arkadaşım- sizi satmak istediğinde ben karşı çıkmıştım. O gitti, siz hâlâ buradasınız. Teşekkür etmeniz gereken yerde... İşte... görüyorsunuz. Yaptığım iyiliği yüzünüze vuruyorum. Bu haysiyetsizlik değildir de nedir? Söyleyin ha, nedir?

Kitaplıkla koltuğun arasından giderek pencerenin önüne geçti. Dalgın bir şekilde dışarı bakıyordu. Aklına bir şey gelmiş gibiydi. Yüzü tedirgin bir ifade aldı. Bugün... 27 Nisan. Babam 17 Nisan'da öldü. Öyleyse beni niçin aradılar? Yoksa?... Aceleyle etrafı toparlayıp -gün boyu bunu neden yaptığını düşünecekti- evden çıktı.

Az evvel aklına gelen annesiydi. Acaba ne yapıyordur şimdi, onu da arıyorlar mıdır? Bence hep oturduğu koltuğunun üze-

rinde örgü örüyordur. Karşısında televizyon açık ama onun gözü örgüsünde. "İzlemiyorsun, neden açık bu televizyon" desem, "dinliyorum ben, dinliyorum" deyip geçiştirir beni. Bir şeyler ikram etmek için ayağa kalktığında bir süre terliklerini arar. Terlikleri koltuğun altındaki yerine gizlenmiş, onu mutlulukla seyretmektedir.

Ya da? Belki de başına kötü bir şey gelmiştir. Çarşıdan dönerken serseriler önünü kesip çantasını almak için bıçaklamışlardır onu. Veya banyo yaptıktan sonra ıslak zeminde ayağı kaymış, yere düşmüştür, kafasını lavabonun kenarına çarpmıştır. Yok, yok çarpmasın; çarpmamıştır. Acaba?...

İşte bir meraktır başladı. Tahminler birbirini sıraladı, acabalar bitmek bilmedi. Annesinin yanına gidene kadar bu merakın gitgide daha da büyüyeceğini anladığından başka şeyler düşünmeye karar verdi.

Acaba bir rüyanın içerisindeyim de haberim mi yok? Neden her şey hayal gibi? Antidepresanlar yüzünden mi? Antidepresan... ne bayağı bir sözcük. Aynı bana benziyor, beni tarif ediyor sanki. Fakat kandırıyor beni, biliyorum. Her şey bulanık, her şey muğlak. Belki de rüya sandıklarım gerçektir. Şu an gördüklerimin düş olmadığını kim kanıtlayabilir?

Anlamsız bir ağlama isteği çöktü içine, gözleri doldu. Kendini tuttu, ağlamadı. Çocukluğunu geçirdiği apartmanın önüne gelmişti. Kapıda apartmanın kapıcısıyla karşılaştı. Kapıcı da başsağlığı diledi. “Başınız sağ olsun beyim, iyi insandı Vallahi, neden yaptı ki böyle?” “Bilemiyorum... dostlar sağ olsun.” Dostlar sağ olsun ne demek? Bu nasıl bir saçmalık böyle? Anneme ne oldu? Bu... bu... Hayır, imkânsız. Yüzünde anlatılmaz bir dehşet, aceleyle merdivenleri çıktı ve uzun yıllar yaşadığı dairenin önüne geldi. Hızlıca kapıyı açıp içeri girdi. Kalbinin sesini rahatlıkla duyabiliyordu. Kalbin sesi dedikleri şey bu muydu?

Gördüğü manzara yolda kurduğu ilk hayalin aynıydı, her ayrıntısıyla. Annesi koltuğunda oturmuştu. Örgüsü elindeydi. Terlikler koltuğun altına saklanmıştı. Annesinin kıyafeti dahi hayalindeki gibiydi. Şükürler olsun, şükürler olsun... buradasın, iyi ki... İyi ki yalnız bırakmadın beni.

Fakat... niçin her şey aynı? Bir farklılık olmalı. En azından farklı bir kıyafetle hayal etmeliydim seni. Şimdi hangisi hayal, hangisi gerçek nasıl ayırt edeceğim?

“Hoş geldin, nasılsın yavrum?” “İyiyim anneciğim, sen nasılsın? Bir sıkıntın yoktur umarım.” “Ben de gayet iyiyim, sen merak etme.” Konuşmaları bu

kadar sürmüştü. Böyle mantıksız bir diyalog olabilir mi? Nasıl bir dümen dönüyor burada? Birileri beni kandırmaya çalışıyor, besbelli. Bu nasıl annem böyle? İnanmıyorum, hayır... kandırmayacaksınız beni.

Annesi hayalindekinden farklı olarak, bir şeyler ikram etmek istememişti. Terliklere de ihtiyaç kalmamıştı. Galip bu durumdan tuhaf bir mutluluk duydu. Demek ki hayal görmüyorum. Delirmedim henüz, ne büyük bir başarı!

Hayal değilse eğer bu yaşadıklarım, onca başsağlığı ne anlama geliyor? Kim öldü? Babam... Ne alakası var; 17’sinde öldü o... 27 miydi yoksa? Neyse ne... Yirmi yıl geçmiş üzerinden, ne diye arıyorlar beni? Sormazlar mı? Sormazlar. Kim soracak? Bu kez uyumadı.

Annesine iyi günler dileyerek kendini dışarı attı. Evine doğru yürürken zihnindeki vehim büyüyordu. Ya hayalse? Ya her şey bir düştten ibaretse? Uyanmıştımda ne yapacağım? Ağlayacak mıyım yine, babamı rüyamda gördüğüm gecelerden sonraki gibi? Yahut acısını mı çekeceğim, hiç dokunamadığım, öpemediğim babamın fotoğrafını rüyamda görmenin? Ne hazin bir ikilem...

Öncesindeki üzgün tavır birden kayboldu, hiddetlendi. Hadi ben normal değilim, peki bu

insanlar neden böyle? Neden yirmi yıl gecikmeli başsağlığı diliyorlar? Neden kimin için başsağlığı dilediklerini söylemiyorlar? Evine ulaşmıştı, kitaplığın karşısında durdu. Gözlerini kitaplara dikmiş, onları dikkatle inceliyordu. Bakışlarında bir... tuhafılık vardı. “Madem merak ediyordun, sor saydın o zaman birine.” der gibi bakıyorsunuz.

tyorum, onlar dinliyor. Belki de ben cevap duymak istemiyorum, korkuyorum cevaplardan. Aslında böyle olmak istediğim için ben böyleyim, böyle olmasını istediğim için her şey böyle; garip...

BEYEFENDİ

Belki de böyle bir şey söylemek niyetinde değilsiniz. Fakat olsun, her halükârda biliyorsunuz ki yapmam, yapamam. Bu benim elimde değil. İnsanlarla sohbet etmek ve daha da önemlisi onlardan birtakım sorularına cevaplar almak, katlanılacak şey değil doğrusu! Belki de bu yüzden böyleyim. Kendim gibi dostlarım yok mesela. Dostlarım konuşmayı bilmiyor; ben anla-

İslami Romantizm Mefkûresi ve Modernizmin Müslüman Gençler Üzerindeki Etkileri

Doğduğu coğrafya ve özü dikkate alındığında İslam ile her sahada ayrıştığını düşündüğümüz modernizm, Türkiye özelinde "tanınmış gelenekleri kırma" iddiasıyla Müslümanlar tarafından çibanın başı olarak görülüyordu. 21. yüzyılda bu düşüncenin çözüldüğünü ve bizim cumhuriyet rejiminin başından beri -belki Tanzimat'tan da alabiliriz bu süreci- karşı çıktığımız kültürel yozlaşmada bir element olmaya başladığımızı görmekteyiz. Bu yazının birincil amacı modernizmin hamurunda yoğrulan yeni Müslümanların tarihsel serüvenini irdelemek ve bu serüvende gelen son nokta olan "İslami Romantizm" yahut "Romantik İslamcılık" konusunu ele al-

maktır.

İslami Romantizmin nasıl ve ne zaman türediğiyle ilgili çeşitli görüşler vardır. Farklı gruplar tarafınca yapılan akademik çalışmalardan derlediğim bu görüşlerden biri 70'li yıllarda roman yazmaya başlayan Müslüman yazarlarla birlikte başlamış olma ihtimali, bir diğeri ise 21. yüzyılda hızlanan modernleşme hareketinin Müslüman gençler üzerindeki reaksiyonel tezahürü olma ihtimalidir. Benim görüşüm iki ihtimalin de kendi içinde çıkmazlar barındırdığıdır. Sözgelimi hidayet romanları 70'li yılları kasıp kavurmuş, satış rekorları kırmış, birçok kez sinemaya uyarlanmış olsa bile 21. yüzyılın başlamasıyla popüleritesini yitirmiştir. Yahut

diğer ihtimali ele aldığımızda öyle zannediyorum ki gerçekten kaçmış oluruz. Ama ikisi de tek tek doğru olabilir. Bunu birazdan daha net açıklayacağım.

Öncelikle her birimiz toplumsal yapımızda çeşitli değişiklikler olduğunun farkındayız. Gençlerin giyim kuşamını, kullandığı kelimeleri, büyüklerine karşı tavırlarını sürekli eleştiren büyüklerimizle karşılaşmışsınızdır veya belki siz de o büyüklerimizden birisinizdir. Yüzyıllardır süregelen ve oldukça köhneleşmiş bulduğum "yeni nesil çok bozuldu" tavrının her ne kadar canımızı sıkmakta olsa da haklılık payı olduğu malum. Tarihin hangi dönemine bakarsak bakalım bu kadar hızlı değişen bir toplumla daha karşılaşamayız. Düşen nesne yere yaklaştıkça hızını artırır. Sona yaklaşan bu değişim hızını oldukça arttırdı. Buradaki asıl sıkıntı büyüklerin bu durumun yalnız yeni neslin suçu olmadığını kavrayamaması. Çıplak gözle fark edebildikleri bu değişimin faturasını yeni nesle kesmek en hafif ifadeyle gerçekten kaçmak olacaktır. Nitekim nesiller topraktan bitmez. Toplumun tamamını kapsayan bir değişimden

bahsediliyorsa bu bir sürecin mahsulüdür. Modernizmin İslam üzerindeki etkisi de uzun bir tarihsel perspektif gerektirir. Yazının ana çizgisinden çıkmamak adına bu konuya değinmeyeceğim. Modernizmin bu yazıda bizi ilgilendiren kısmı tarihin tozlu sayfalarından kümülatif bir şekilde gelerek bugünkü İslami Romantizmin temellerini teşkil etmesidir. Olaya bu yönüyle bakarsak Romantik İslamcılık belasının bizlere yabancı bir düşman olmadığını ve asırlardır karşısında direnmeye çalıştığımız modernizmin ta kendisi olduğunu fark edeceğiz.

İslami Romantizm dediğimiz olgunun yanına neden mefkûre ifadesini iliştiirdiğimi açıklayacağım. Elbette yazının başlığını okuyanlar böyle yavan ve hiçbir fikri altyapısı olmayan bir akımı nasıl olur da ülküsel bir yere koyduğunu merak etmiştir. Bunun bir dikkat çekme yöntemi yahut yanlış kelime kullanımı olduğunu düşünenler yanılıyor. Bilerek mefkûre kelimesini kullandım. Çünkü bunu fikri hayat tarzı olarak benimseyenler yegâne gerçek olarak hayatlarına tatbik ediyorlar. Örneğin dünya görüşü bakımından her ne kadar apolitik

bir görüntü sergiliyor olsalar bile bunu kendi tercihleri neticesinde değil, istemeden, içinde buldukları bu sıfatın misyonu olarak yapıyorlar. Bir ülkünün nişanı istemeden taşınır mı sorusuna sokakta gördüğümüz binlerce insanın başkalarının ülkülerini nasıl üzerlerinde şeref nişanesi taşıyormuşçasına taşıdığı gerçeği yüzünüze bir tokat gibi çarpacaktır. Belki muhataplarımızın Müslüman gençler oluşu onları karşı mahalledeki benzerleri kadar bayağı görmememizin sebebidir. Ama ortada bir hakikat var ve bu hakikat bizim sonumuzu hazırlıyor. Zamanın moda yaşantısına ve ekranlarda kafasına işlenen toz-pembeliğe belki tamamen evet demiyor. Koşulsuz bir itaat söz konusudur dersek hepten yanlış yapmış oluruz. Nitekim zahirde bir Müslüman tavrına sahiptirler. Ama bu bir vitrin Müslümanlığıdır. Ekranları kendilerine bir araç edinmiş gibi davranırlar ama mevcudiyetleri bir anlam kazanmadığından oldukça samimiyetsizdirler. Ekranları tebliğ ve irşad yeri olarak kullanma dürtüsü belki de hidayet romanlarından esinlenilmiş bir harekettir, kim bilir? Ama o zamankinden çok daha lümpen ve içi boş olduğu aşikardır. Biraz

içine girdiğinizde aklınıza şu soru gelir: Bir insan nasıl bu kadar amaçsız olabilir?

Aslında şimdiye kadar anlattıklarım hep romantik İslamcıların şahsiyetlerine verdikleri zararlardı. İkiyüzlü bir hayat sürmek Müslüman bir gence yakışmayacaktır. Bu bunalım, onlara birçok hastalıklı fikri kabul edip hayatlarına entegre etmeleri, yalnızca onlara zarar vermiyor. Dış görünüşleriyle temsil ettikleri İslami kimliği de en az kendi bozuk zihniyetleri kadar tahrif ediyorlar. Başlarındaki örtü, yüzlerindeki sakal o kadar laçkalaşıyor ki eski sembolik anlamlarını bir bir kaybediyor. Dava derdi olmayan vitrin müslümanları bunu elbette önemsemez. Büyüklerin tepkileri de işte tam da bu yüzden sertleşiyor ve başta söylediğimiz "yeni nesil bozuldu"dan bir adım ileriye "yeni nesil kutusalı bozuldu" evresine gidiyor. Onların bu tepkisini yerinde bulmakla birlikte sonuca asla ulaşamayacağı için oldukça anlamsız buluyoruz. Okuma yazma bilmeyen birine yazılı tebligat göndermek yahut kullaklarını tıkamış birine bağır-mak gibi. Elbette bu noktada bana karşı çıkacaksınız. Sesimizi duymuyorlar diye bağır-

maktan vaz mı geçelim yani? Söylediğim bu değil. Nitekim bu Müslümanca bir duruş da değil. Doğru yöntemi bulmaya çalışmalıyız. Düşman edinmeliyiz ve savaşmalıyız demiyorum. Nitekim bunu istesek de yapamayız; zira kendileri çocuklarımızın çok kolay ulaşabildikleri bir mecrada bizi temsil ediyorlar. Bunu söylerken irkilsem de gerçek bu. İşte bizim adımıza Romantik İslamcıların en bariz sıkıntısı budur. Temsil ettikleri değerler itibariyle, belki tam olarak ifa etmeseler de dış görünüşleriyle bizdenmiş gibi görünürler. Ama fikirlerini sağlam temellere oturtmadıklarından herhangi bir sarsıntı kişilikleri için büyük yıkımlara sebep olacaktır. İktidar ve finansal

güç Siyasal İslam'dayken giyindikleri bu yüzsüzlüğü güç kayması yaşandığında da taşıyabilecekler mi, bu kafamızdaki en büyük sorudur. Müslüman ebeveynlere tavsiyemiz sorunu görüp ona göre çözüm aramaktır. Öyle görüyoruz ki bu sorun her ne kadar kitlesel boyutta gelişse de çözümü bireyler özelinde ilgi ve tedaviyle mümkündür.

YÂRE

Yelda

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Derin bir nefes alıp göğsümü temiz havayla doldurdum. Gözlerimi kapatıp aldığım nefesi yavaş yavaş dışarı verdim. Tüm bunları yaparken huzur içerisindeydim. Ama bir kuşkuyu, bir şüpheyi kanımda hissediyordum. Acaba yanımdan gelip geçen insan kalabalığı meydanın ortasında durup dikilen ve başını yukarı kaldırıp gözlerini kapatan bu değişik insan hakkında ne düşünüyordu? Küçükken köy diyebileceğim bir ilçede öğretmen çocuğu olarak sade bir hayat sürerken en çok sevdiğim şey evimizin aşağılarındaki kırlara gidip uçurtma uçuran çocukları seyretmektir. İnsanoğlu elinde olanın kıymetini bilmez de bitmek tükenmek bilmez bir açgözlülükle başkasının sahip olduğu şeylere yaltaklanır. Benimkisi de o heves. Babamdan ne kadar uçurtma yapmasını is-

tesem de ha bugün ha yarın diyerek beni çocukluğumun o hevesinden uzaklaştırmıştı. Şimdi gözlerimi açıp gökyüzüne baktığımda yine aynı hevesi her zerremde hissediyorum.

Gök kızışmıştı. Bulutların arasından sızan kor renk sanki yaklaşan bir afet haber-cisiydi. Ninemden duymuştum, bir felaket gelmeden önce işareti gelirmiş. Gökyüzünün rengi değişir, bir ses duyulur, hayvanlar huysuzlaşır... Ama aslında bu işaretlerin hiçbirine ihtiyacımız yok. Her gün sokakta karşılaştığımız kişiler yaklaşan tehlikenin ta kendisidir. Yanımızdan gelip geçenler kendi hayatlarına kast edip yaşamlarını ve dolaylı yoldan hayatlarımızı darmadağın eden canavarlardır. Hayvanca eğlenen, hunharca yiyen, yüzümüze gülüp arkamızdan iş çeviren bu varlıklar benliğini kaybet-

miş birer boşluktur.

Derken koluma birisi şiddetlice çarptı. İşte bir boşluk daha! Ne yaptığını bilmeyen, verdiği zarar için özür dilemeyen bir boşluk... Bu boşluk içerisinde bir boşluğa yüz tutmak ne zor... Ne onları uyarıp düzeltebilecek kadar düzgün ne de onlardan olabilecek kadar onursuz birisiyim. Onlar için cüzdanımdaki çipli kartın içerdiğinden başka bir şey değilim. Duygularım, düşüncelerim... Hepsi değersiz, hiçbiri kayda değer değil. Herkes kendi bildiğini doğru, kendi yaptığını iyi, kendi benliğini mükemmel sanıyor. Ve bu sanıyla kendisini insan olarak isimlendiriyor. Eşrefi-i mahlukat sadece şiirlerde artık. İnsanı amentü'ye gömüp hayatlarımızı kaybettik.

Ufak ve aheste adımlarım beni bilmediğim yerlere götürüyor. Gözüm sadece bastığım yeri görüyor. Sanki göğsüme bir ağırlık konmuş da onun altında eziliyorum. Nefes almam sıklaştı. Baştaki derin nefesin zerresini hissedemiyorum. Boylu boyuna kocaman cadde geniş olmasına rağmen bana dar, bana boğuk. İçimdeki kuşku, içimdeki şüphe, içimdeki şek beni huzursuz ve huysuz ediyor. Derin sular durgun akarmış. Bir hocadan duymuştum bu sözü, bir profesörden. Demek ki ben de yüzeysel, alelade bir varlığım. Kendi içimde kendime kızıyor, kendi benliğimle kavga ediyorum. Göğsümdeki ağırlık beni çıldırtıyor. Bir anda edilen tövbeler, bir lahzada söy-

lenen küfürler hep aynı saniyelerin eseri. Yanımdan geçen ufak çocuk beni duysa delirdiğimi zannedecek, haksız mı? Neyse ki elindeki ekmekle evine yürüyor, galiba. Kendimde hiçbir durgunluk kırıntısı göremiyorum. O şişenin dibini çoktan sıyırdım, sıra aklımda. İçimden fişkıran pişmanlık, korku, hüznün, nefret ve öfke birbirine karışıyor. Beynimde bir uyuşma... Yine çocukluktan hayal meyal bir buluntu, sinüzitin baş ağrısı. Bütün vücudum yıllardır durmadan çalıştırılan eski bir makine gibi yorgun ve bitkin. Sanki ilahi bir azap içindeyim...

Arnavut kaldırımını döşeli, sağ ve solu kiremitlerle örülmüş yüksek duvarlarla çevrili, dik bir yokuştan aheste aheste çıkıyorum. Sağda, biraz ileride bir çeşme. Susamışım. İçimdeki kor ateşi bir nebze olsun söndürür mü? Hiç sanmıyorum. Ama kana kana içmek istiyorum. Ayaklarım hayır, diyor. "Senin ilacın içeride. Henüz gelmedik." Yürümeye devam ediyorum. Dönüyorum, birkaç adım sonra sola. Karşımda taştan kaldırım. Her yer kabir, her yer mezar taşı. Demirden muhafazalar, sarık şeklinde taşlar... Ölümüne gelmişim ben. Öldürene, Yaratana, Rahmana, Hüdaya gelmişim...

Yürüyorum ama nasıl? Devaya koşan hasta misali, annesine sarılan yavru gibi... İçimdeki coşkudan haz alıyorum. Göğsümdeki ağırlık gitmiş, yerine bir ferahlık gelmiş. Karşımda

ufak ama insana huzur veren bir cami, türbe var. Ağaçlar ve kabirler arasında eşsiz bir güzellik. Utancımdan ve korkumdan içine giremeyip taş yolu takip ediyorum. Etraftaki kediler ayaklanıyor, birkaçı yanımdan geçip gidiyor. Sanki beni bekliyorlar. Sanki bana dua ediyorlar.

Yolun sonuna geldim. Burası aşağıdaki ana caddeye yukarıdan bakan ama dikliğinden ve ağaçlardan dolayı kimselerin görmediği bir yerdi. Karşımda huzursuzluğumu boğduğum yer, boğaz... Boynundaki gerdanlıkla ne de hoş ne de zarif... Şimdi ne aklımda ne de içimde hiçbir şey var. Mutlak boşluktaım. Varlık ve yokluk arasında önümdeki taş korkuluğa yaslanmış, dolu gözlerle boğaza bakıyorum. Hisse demiyorum. Ruhum bedenimden ayrılmış da vücudum orada taş

gibi duruyor. Sadece yaşları hissediyorum, gözümde ağan, yüzümü yakan tuzlu gözyaşlarımı...

Ölümün birkaç adım ileride olmasına rağmen öyle hayat doluyum ki... Burası hüdanın mağfiretinin şekil bulmuş hâli. Uzun ağaçların altında sessiz sedasız geçen gemileri izleyen bu mekân kişiye insan olduğunu hatırlatan, onu hayata bağlayan bir basamak sanki. Bütün acılarım, dertlerim burada söndü, bitti. Yeni bir sayfayla karşıyım hayatın. Artık kimin ne düşündüğü önemsiz bir ayrıntı benim için.

“eşref-i mahlûkat
nedir bildim”

Ezan okunuyor...

KUTLU

“İslamofobi” Neden Revaçta

İnsanı doğası gereğiyle duygulardan arındırmak mümkün değildir. Yeri geldiğinde sevinir, üzülür, sinirlenir veya korkar. Bu duygulara bürünen birini kimse garipseyemez. Duygulardan bazıları özeldir; klostrofobi (kapalı alan korkusu), agorafobi (açık alan korkusu), tomafobi (ameliyat korkusu) vb. Son zamanlarda sıkça duyar olduğumuz “İslamofobi” de bir duygudur. Müslümanlara karşı duyulan kin, nefret, düşmanlık ve ayrımcılık anlamını taşıyan “İslamofobi” İslam korkusu demektir. Ortaya çıkması Endülüs’ün fethine kadar dayanmaktadır. Kilselerin askeri ihtiyaçlarını gidermek için (özellikle haçlı seferleri için) yaptığı propagandalar sonucu fikri zemin oluşturulmuştur. Daha çok İslam’ın Hristiyanlığa karşı bir tehdit unsuru olduğu yönünde gelişmiştir. Müslümanlarla Hristiyanlar arasındaki ti-

caretler ve iletişimler arttıkça durumun böyle olmadığı ortaya çıkmış ve İslamofobi yıllar içinde azalmıştır. 1991 yılı sonrası ise Sovyetler Birliği’nin dağılıp Marksist görüşün ve Komünizmin Avrupa’nın düşmanlığından çıkmasıyla, Avrupa’nın yeni bir rakip arayışına girmesi dinleri hedef tahtasına oturttuğunu ve bütün dinlere karşı bir soğuma olduğunu gözler önüne sermektedir. Burada İslam’a karşı bir özel tavır içine girdiğini belirtmeden geçmemek gerek zira ABD’de Pew Research Center tarafından yapılan bir araştırmada; genel olarak dindarlığa karşı önyargıların arttığını, İslam’a yönelik korkuların da diğer dinlere göre daha fazla olduğunu ortaya çıkardı. Ayrıca anket İslamofobi’nin anti-semitizmden* daha hızlı büyüdüğünü gözler önüne serdi. Araştırma kapsamında anket yapılan ülkelerden İspanya’da yüzde 52, Al-

manya'da yüzde 50, Polonya'da yüzde 46. Müslümanlara karşı olumsuz düşünme oranları Avrupa'da İslam düşmanlığının ne kadar yüksek olduğunu ortaya koymaktadır.

İslamofobi'nin diğerlerine göre daha hızlı yayılması 11 Eylül ve sonrasında İslamofobi propagandalarının yürütülmesiyle bağlantılıdır. Yapılan haberlere, karalama çalışmalarına Müslüman hatalarını da eklediğinizde bu sonucun ortaya çıkmasında şaşılacak bir durum yoktur. Sosyal medyada, filmlerde, haberlerde sürekli Müslüman görünümlü(!) kişilerin çizmiş olduğu profiller savaş isteyen, hoşgörüsü olmayan, tek derdi kafa kesmek olan tiplerdir. Ne yazık ki bu tipler sadece yabancı basın, medya organlarından değil kendimizden de çıkmaktadır. Yeşilçam'da İslam'la alakalı kişiler (hocaların veya kanaat önderlerinin) genel olarak aksak, rüşvet için her şeyi yapılabilecek, yüzüne bakılmayacak tipler oluyor¹. Bütün bunlarla birlikte İslam'la hiç alakası olmayan ama sanki İslami gruplarmış gibi lanse ettirilen Daes vb. yapıların kendileri ve ortaya koydukları vidoların, resimlerin, belgelerin yaptığı tahribatı da eklemek gerekiyor. İnsanlar korkuyla yönlendirilip İslam, Müslü-

1Yeşilçam örneği

https://www.youtube.com/watch?v=t25L_98Wp1o

man kelimelerine soğutulmakta, bu kelimeleri duyunca insanların oradan uzaklaşması hatta bir ötesi olarak sözlü tacizde bulunulması istenmektedir. Örnek olarak 11 Eylül 1683(2012)²filmini verebiliriz. İtalyan yönetmen Renzo Martinelli'nin çektiği film, Viyana Kuşatması sırasında Polonyalılarla iş birliği yaparak kentin düşmesini engelleyen, sonradan "aziz" pâyesi alan rahip Marco d'Aviano'nun hayatını anlatıyor. Film Osmanlıları ve Müslümanları aşağıladığı ve acıması olmayan insan şeklinde gösterdiği için büyük tepki görmüştü. Bir başka örnek olarak birkaç yıl önce çekilen Müslüman Masumiyeti(2012 kısa film)³ filmi Müslümanları kötüleyen, insanların zihninde Müslümanları aşağılık birer mahlûk olarak kalmasını hedefleyen, propaganda amacı taşıyan bir filmidir. İslam'la ilgili bilgisi olmayan insanlar bu filmi izlediklerinde Müslümanlara karşı korku ve nefret duyacaklardır. Peygamber efendimize alayla

2 Daha fazla örnek için

<https://www.fikriyat.com/galeri/sinema/batinin-musuluman-dusmanliginin-propagandasi-olan-filmler/2>

3 Konuyla ilgili detay ve alternatif yazı olarak

Yıldız ÇELİKTAŞ "AVRUPA'NIN YÜKSELEN TRENDİ: İSLAMOFOBİ"

karışık hakaretlerde bulunan bu film basın özgürlüğü(!) çerçevesinde halka sunulmuştur. Müslümanlardan gelen filmle ilgili uyarılara kayıtsız kalınmış, bunun üzerine filme tepkiler gelmeye başlamıştır. Bu tepkiler protestolara dönüşmüş, Libya'da protesto sırasında Amerikan Büyükelçiliğine roketatarla saldırı düzenlenmiştir. Büyükelçilik ateşe verilmiş, olaylar sırasında ABD büyükelçisi ve 3 Amerikalı diplomat öldürülmüştür. Olaylar sonucunda ABD sessiz kalmıştır. Bu olay bir süre yabancı basında sıkça yer almış, İslam'ı saldırı ve vahşet dini olarak göstermek için haberlerde tutulmuştur.⁴

Son günlerde Müslümanlara sözlü saldırıdan çok fiziksel saldırılar artmaktadır. Cami saldırıları, tacizler artık haberlerde normal(!) karşılanacak duruma geldi. Bu noktada Yeni Zelanda'da yaşanan olaya değinmek lazım. Cuma namazı sırasında gerçekleşen iki alçakça terör saldırısı. 49 kişinin yaşamını yitirdiği ve birçok yaralının bulunduğu saldırı. Seni "hello brother" (merhaba kardeşim)⁵ diye karşılayan

4 Bakanlık çalışması
<https://t24.com.tr/haber/bakanliktan-islamofobik-icerikli-6-film-5-cizgi-film-ve-3-klibe-mudahale,630398>

5 TRT'nin Davud Nabi için başlattığı/hazırladığı video
<https://www.youtube.com/watch?v=9NrJqh8vcLY>

birinin göz kırpılmadan öldürmesi aklımızın bir köşesinde her daim bulunması gereken bir olay. Karşımızda ne kadar ciddi bir problem olduğunu bir kez daha gözler önüne seren bir hadise. Bu saldırıların sadece eskiden gelen düşmanlıktan veya popüler kültürün etkisinden kaynaklandığını düşünmek görmemiz gereken bir şeyi atlamamıza neden olur. Günümüzde bu saldırıların artmasında oyunların yadsınamaz bir etkisi vardır. Nitekim Yeni Zelanda saldırıları sırasında ortaya çıkan görüntüler popüler savaş oyunlarında kullanılan kamera açısının birebir aynısıydı. Silahlı oyunların insan psikolojisine vermiş olduğu zarara oyunlarda yapılan İslamofobik propagandaları da^{6 7} ekleyince ortaya böyle bir durum çıkıyor. Her ne kadar ülkemizde fazlaca bilinmese de Muslim Massacre (Müslüman Katliamı), Bomb Gazze (Gazze'yi bombala) vb. adlı oyunlar hem içeriğinde hem de adında Müslümanlara karşı saldırgan bir tavrı aşılamaktadırlar.

İslamofobi'nin hayatın her alanında oluşu onu sürekli gündemde tutmakta ve her geçen gün

6 Gençlik ve Spor Bakanlığının kurduğu site
<http://www.oyunlardaislamofobi.com>

7 Anadolu Ajansı tarafından yapılmış haber
<https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/dijital-oyunlarda-islamofobi-tehlikesi/660381>

birilerini etkilemektedir. Bu maruz kalmalardan kurtulamadıkça saldırılar azalmayacak ,aksine artarak devam edecektir. Yok, oyun oynamayalım veya kulağımızı tıkayıp kendimizi bu olaylardan uzak kalarak koruyalım demiyorum. Aksine eksik kaldığımız konularda yürümemiz gerekiyor. Alternatifini üretmediğimiz her şey bizim aleyhimize. Bugün biz etkilenmesek bile yarın çocuklarımız kesinlikle etkilenecek. Oyun sektörüne girilip oyunlar üretilmeli. Film sektöründe ortaya ürünler koymaya başladık. Bunları geliştirmeye çalışılmalı, sağlam haber kaynakları en ihtiyaç duyulan alanlarımızdan. Sadece yurtiçini düşünüp küçük kalınmamalı, medya olarak yurtdışına açılmalı ki insanların kandırılması zorlaştırılsın. Müzik sektörü olmamız gereken bir başka sektör. Aslında bakılacak

olursak yapmak istediğimiz bütün konularda bir eksliğimiz var. Yani yapılacak işlerimiz var. Sen sadece bir şeyler yapmak iste ve bunun için efor sarf et. Elimizden geldiğince yanlışları düzeltmek temennisiyle vesselam...

*Anti-semitizm: Yahudilik dinine, ırkına, kültürüne veya milletine karşı duyulan düşmanlık.

NÂFİ

Aisa

Aisa. Evet, ismi bu. Kestane rengi saçları ve ela gözleriyle sevimli bir kız çocuğu. Kendimi bildim bileli onun yanındayım. Çocukluk arkadaşınız. Sanırım bir günümü bile onsuz geçirmedim. O kadar yakınınız ki her sabah evine gidip onu ben uyandırıyorum. Artık o kadar sık yapmaya başladım ki annesi ile babası bana bakmıyorlar bile. Akşam da ona yattıktan sonra iyi uykular dileyip yanından en son ben ayrılıyorum. Onunla her gün birbirinden eğlenceli oyunlar oynuyoruz. Zaman su gibi akıp geçiyor. İsmi Aisa demiştik değil mi? Ona sadece ben öyle sesleniyorum. Asıl ismi Ayşe. Zaten ona asıl ismiyle hitap edenler de çok değil. O kadar utangaç ve çekingen ki kendine bir türlü arkadaş edinemiyor. Yaşıtı olan tek arkadaşı benim. Ayrıca ona Aisa dememi kendi istemişti. Sebebi mitolojide Kader Tanrıçasının başka bir adı

olmasıymış. Zaman o kadar hızlı geçiyor ki büyüdüğümüzün farkına varamıyorum. Okula başlamamıza bir yıl kaldı. Gerçi bizim buralarda okula on yaşında gidiliyor. Arkama dönüp bakınca vakit ne kadar hızlı geçmiş diyorum. Dört yaşında bilinçlendiğimi varsayarsam beş yıldır hep onunla olduğum çıkıyor ortaya. Aisa da benimle hemfikir bu konuda. Geçmiş demişken sanırım eskiden daha sık konuşuyorduk onunla. Şimdi ise sadece çok öfkeli ya da çok üzgün olduğu zamanlarda odasında yalnızken konuşuyoruz. Sanırım sebebi yakın zamanda çekingenliğini yenip yeni arkadaşlar edinmesi. Onlarla konuşmaktan ve oynamaktan bana vakit ayırmıyor hatta bazen beni unuttuğu bile oluyor. Bazenleri ise akşamları iyi uykular dilediğimde bana cevap vermiyor. Duymadığından şüpheleniyorum. Tepki bile vermiyor çünkü.

Gün içerisinde sözümü dinletebildiğim nadir anlardan birinde beni yeni arkadaşlarıyla tanıştırmasını istemiştim. Beni onlara gösterip tanıttığımda ise arkadaşları yüzüme bile bakmadan Aisa'yla dalga geçmişlerdi. Benimle bir süre konuşmadı. Sonrasında ben de bir daha öyle bir şey istemedim zaten. Sadece canı sıkıldığı zaman konuştum onunla. O da bana içini döktü. Büyümenin ne kadar meşakkatli olduğunu, geleceği hakkındaki endişelerini... Benden bir cevap beklemiyordu, birinin dertlerini dinlemesini istiyordu sadece.

Okula başlayalı üç yıl oldu. Aramızdaki bağın zayıfladığını iyiden iyiye hissediyorum artık. Benimle konuşmamaya başladı. Halbuki eskiden ne kadar güzeldi arkadaşlığımız. Şimdi ara sıra bana bakıp tebessüm ediyor. O da eski günleri özliyor. Gözlerinden okuyabiliyorum. Bir süre bana baktıktan sonra beni görmez oluyor, dalıp gidiyor. Biliyorum ki eski günleri düşünüyor. Uzun bir süredir sesimi duyuramıyorum ona. Artık vazgeçtim. Sadece nadiren gözüne görünüp beni görünce neşelendiğini görmek bana yetiyor. Aslında ben çözdüm. Onca yıldan sonra sonunda anladım. Anlayamamamın sebebi büyük ihtimalle yine bendim. Kabul etmek istemedim gerçeği. Çünkü günler aydınlık ve güzeldi. Sürekli gerçeği görmezden geldim, kulak arkası ettim. Çünkü onun yanımdaydım. O da

benim yanında olmamı istiyordu zaten. Ben olmadığım zamanlarda yalnız hissediyor, korkuyordu. Evet, korkuyordu şu koca dünyada yapayalnız olmaktan. Sonra ben çıkageliyordum. Nasıl da rahatlıyordu hemencecik. Ama şimdi benimle konuşmayınca, beni duymayınca anladım işte. Ben Aisa'nın kafasında oluşturduğu bir kişiliğim. Bir başka deyişle: Hiç. Küçük bir kızın yalnızlığını gidermek için kullandığı, cismi bile olmayan bir kuklaya "Hiç"ten başka ne denilebilir ki? Aslında onun yıllarca gerçek bir arkadaş edinmemesinin sebebi de benim. Benim varoluşum onu iyice yalnızlığa itti aslında. Yıllarca kendini kandırdı Aisa benimle. Onun şimdi böyle gerçek arkadaşlarıyla birlikte olması içimi rahatlatıyor. Artık bana ihtiyacı kalmadı, ben de gidiyorum. Ama öyle hüznüyle değil. En azından onun hatıralarında bir yerim var. Bizim de kaderimiz böyleymiş. Elveda Aisa...

DALGIN SEYYAH

“Eğer hakiki bir mümin isen yapacağın şudur: Olaydan haberdar olur olmaz, yerinden öyle bir fırlayışla fırlayacaksın ki, savaş alanına kadar birkaç kez yüz üstü yere kapaklanacaksın. Eline ne geçerse ne bulursan onunla saldıracaksın!”

Necmettin ERBAKAN

Hocamızın söylediklerini düşündükten sonra bazı çıkarımlarda bulundum. Hayr ve şer savaşının kıyamete kadar devam edeceği bu cihanda “tarih tekerürden ibarettir” lafzına karşı çıkan belli bir kesim olmasına rağmen ben yaşanan olayların tamamen aynı olmasa da benzer yanlarının olabileceği kanaatindeyim. Binaenaleyh hocamızın kelamında zamanımızı yansıtan birçok delil buldum. Şimdi sizlere bu kelamın açıklamasını yapmak istiyorum.

Alem-i İslam’a herhangi bir saldırı olduğunda, bir saniye bile düşünmeden ileri atılacaksın. Sen Allah yolunda şehid olma aşkıyla yanıp tutuşurken; her zaman olduğu gibi sadece İslam’ı yıkmak amacıyla birleşen küffar ordusuna karşı bir ordu çıkarmak istediğinde; dost bildiğin, mücahid sandığın kimselerin içindeki şehadet aşkıyla yanmadığını göreceksin. Onları Allah (c.c) yolunda cihada çağırdığında bahaneler bularak kalmayı tercih edecekler. Gittiğin her kapıdan sonra sırtına bir tekme yiyeceksin ve yüzüstü yere düşeceksin. Aslında sırtına tekme vuranların Peygamberimizin (s.a.v) ordusunda bulunan, Uhud gazvesine giderken ayrılan 300 münafıktan pek de farkı yoktur. Hocamızın “Eline ne geçerse ne bulursan onunla saldıracaksın!” deyişi bu yüzden olsa gerek. Yanında ka-

lan gerçek mücahidlerle yürüyeceksin düşman üstüne ve işte o zaman nice azlar nice çoklara galip gelecek. “Münafık demen biraz ağır kaçmıyor mu?” dediğimizi duyar gibiyim. İçimizde bizden biri gibi davranan, namaz kılan, oruç tutan bu sözde mücahitlerin; rabbimizin bizlere emanet ettiği dine bir saldırı olduğu zaman, rızık endişesine düşüp de kıllarını kıpırdatmamaları emanete hıyanet değil de ne! Hadis-i şerifte münafıklığın üç alameti olduğu buyruluyor:

- Yalan söylemek
- Söz verdiğinde sözünü tutmamak
- Emanete hıyanet etmek

İşte size emanet kardeşlerim! Velhasıl-ı kelimelerimizde ne vazife düşüyorsa düşünmeksizin ifa etmeliyiz. İmanımız öyle güçlü olmalı ki işin sonunda tüm varlığımızı da kaybetsek,

Hz. Ebubekir gibi tüm malımızı Allah yolunda sarf etmeli, ucunda ölüm de olsa Hz. Hamza gibi kükreye kükreye savaşmalıyız. Ölelim ama münafık olmayalım kardeşlerim! Dünya kafir için, cennet mümin için hapisane değil mi zaten? Bırakalım da bu dünya onların, diğeri bizim olsun.

MİHMANDAR

Vicdan Kırımlıdır

Uzun bir süre oturdu balkonda. Şehrin ışıklarının gizlediği yıldızları düşündü. Eskiden köyündeki evin damında oturup uzun uzun izlediği bu yıldızlar şimdi yok olmuşlardı. Gerçi o da çok değişmişti. Şehrin ışıkları gözünü boyamış, para hırsı kalbini karartmıştı çoktandır. Oturduğu koltuk yükseldikçe sevdalarını aşağıda bırakmış ama yıldızlara da yaklaşamamıştı, aksine hep sine yabancı olmuştu. Tekrar düşündü, acaba şehir ışıkları yıldızları mı gizlemişti yoksa gözlerini mi ondan almıştı?

Her gece bunları düşünür uyuyamazdı ama uyandığı zaman yine eski hâline döner nasıl yapsam da bir kuruş daha kazansam diye düşünür, gerekirse ruhunu bile satmaya razı olurdu. Aslında buraya öğretmen olmaya gelmişti ama Milli Eğitim’de işe başlayınca ruhuyla beraber hayallerini de rafa kaldırmış, onları

yükselmesine engel ağırlıklar olarak görmüştü.

Gözlerini açtı, tıraşını oldu, giyindi ve müdürlük binasına doğru yola koyuldu her zamanki gibi. Odasına girdiğinde masanın üzerinde köyünden yeni bir mektup buldu. Umursamaz bir edayla onu da çekmeceye iterken annesinden olmadığını fark etti. İçine düştüğü bir şüphe dalgası sırasında zihnine akın eden senaryoları seçemiyor, bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Bu sırada içeri giren hanım her şeyi yerle bir etti.

Ah o kadını görünce her şeyi unutuyordu. Bir an onu bu hâle getirenin para mı yoksa o mu olduğunu bilemiyordu. Aşkı çok geride bırakmıştı, biliyordu ki bu hissettiği şeyler insana ait duygular değildi ama olsundu, zaten insandan geriye ne kalmıştı ki? Mektubu masanın üzerine

geri bıraktı ve konuşmaya başladılar.

Sekreter kız odanın kapısını açıp daha bir şey söyleyemedi içeri girdi. Nefessizlikten yanan ciğerlerine bir soluğu dahi çok görerek içindeki acıyı gözlelerinden dışarı saldı. Muhatabının bağırını yakmaya kararlı bu bakışlar hedefini bulduğu anda ondaki hatıraları yakmıştı ama ne var ki bu bile onu, masanın arkasındaki adamı, etkilememiş sadece konuşması için bir destek olmuştu.

-Ooo... Korkmaz'ım gel hele otur de bakam n'oldu ne bu telaş?

Bu cümle onu terletmişti. Nerden gelmişti de oturmuştu ağzına bu şive, tekrar, hem de arzuladığı kadının yanında... Tekrar etti cümlesini "Gel Korkmaz otur, bir çay içelim. Asya Hanım siz de bize biraz müsaade edin daha sonra devam ederiz."

Korkmaz masanın diğer tarafına oturdu, başladı anlatmaya "Kalk Kırımlı kalk, köye dönüyoruz, baban öldü üç ay önce, gelmedin, anan her ay mektup yazdı, dönmedin, anan hastalandı, mektup yolladık, cevap bile vermedin. Şimdi anan ölüm döşeginde, belki şimdiye ölmüştür bile. Kalk da gidek haydi" deyip ayağa kalktı ama Kırımlı'da hareket yoktu. Sadece ağzından bir kelime döküldü "Kırımlı". Bu

şaşkınlık ve vurdumduymazlık Korkmaz'ın tepesini attırdı "Noldu ağam" dedi masaya yumruklarını vurarak "Eski lakabını duymak ağır mı geldi, taşıyamadın mı? Babanın cesedi, ananın ahı bindi de omuzlarına, sokamadılar seni yerin dibine. Kırımlı lafı mı soktu? Ulan be! Anan görse şu halini arkandan döktüğü göz yaşlarından utanır be, ölmüşsün sen ölmüş. Hoş İstanbul'a gelip de yaşayan insan var mıdır sanki!"

Korkmaz'ın ciğerleri tekrar yanıyordu ama bu sefer başka, bütün odayı kaplayan bir alev fişkıryordu gözlerinde. Gözünün önünde biriken yaşlar bile bu alevi söndüremedi. Alev döndü dolaştı bütün odayı, mektupları kül etti de bir Kırımlı'ya dokunamadı. Ah! Şu alevler, şu buzu bir eriteydi, belki o zaman Kırımlı derin bir nefes alıp hayata dönerdi ama...

Köyün öğretmeni, doktoru, imamı ve muhtarı hep beraber yaşlı kadının odasında idiler. 3 ay önce eşini toprağa veren bu dertli kadın çok geçmeden Rabbinе ulaşmak amacıyla yataklara düşmüştü. Kadın vadesinin dolduğunu hissediyor çelişkili duygular arasında öyle uzanıyordu. Doğduğu günü hayal etti, bir ara, bir kuş kanatlanmıştı evlerinin arkasındaki çınardan ve bir tüyü özlemle, naz yapa yapa toprağa düşmüştü. Onun da hayatı böyle geçmiş, bir o yana bir bu yana

yalpalamış şimdi ise o tüyle beraber toprağa düşme vakti gelmişti. Altmış sekiz yıl bir olmuş, çok kez öldürmüştü onu, şimdi de sıra analığındaydı, elinde başka bir şeyi kalmamıştı zaten. Oğlunu düşündü. Kâh darağacındaki oğlunun altından taburesini çekiyor kâh çağlayan bir su kenarında saçlarını okşuyordu. İki hayal de sonlandıktan sonra oğlu yine gelmiyordu. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve belki de muradına erdi. Birkaç gündür hiç hareket etmeyen vücudu yine hareketsiz, ağzı yine kapalıydı.

Doktor kalktı, şöyle kısa yapmacık bir tavırla muayenesini yaptıktan sonra muhtara döndü.

-Muhtar, dedi. Öldü.

Aradan üç gün geçti gelen giden olmayınca muhtar artık dayanamadı. "Ey ahali!" dedi. "İnsanoğlunun ölüsüne de dirisine de çok sabredilmez. Üç gün

geçti. Fatma neneyi gömmemek hem bize hem ona zulüm. Bugün ikinci namazına müteakip Fatma neneyi defnedeceğiz inşallah."

İkinci namazından sonra bütün köy ordaydı. Mefta defnedildi, namazı kılındı. Sanki giderken yanında bütün gamı, kederi götürmüş, ölüm korkusunu kalplerden silmişti Fatma nene. Herkes işine, dedikodusuna döndü. Köy hâlâ Kırımlı'nın gelmesini tartışıyor, köy fokur fokur kaynıyordu. Korkmaz'ın getirdiği haberler de tuzu biberi olmuştu. İmam, muhtar ve birkaç mal sahibi ise çoktan terekeye gitmiş, malları kendi zimmetlerine geçiriyorlardı.

Korkmaz gördüklerini bir bir köylüye haber etmiş, dedikulara yön vermenin verdiği hazla bazen bire on katarak anlatmıştı. Kırımlı'nın nasıl değiştiğini hatta yanında gördüğü kadınla evlendiğini anlatırken yükselen acı

ma ve nefret mırıldanmaları onu daha da cesaretlendirmiş, kim bilir köylüye daha neler neler anlatmıştı. Bu sırada kimse imamın ve muhtarın yokluğunu fark etmemiş, ancak akşam ezanı vakti imamın yokluğu köylüyü harekete geçirmişti. O zamana kadar terekedekiler de mal taksimini bitirmiş, camiye doğru ilerliyorlardı. Birbirleriyle karşılaşan iki grup dedikoduya ara vermeden camiye doğru yürüdüler. İmam elinin kanıyla imamete geçerken cemaat de ağzının kokusunu unutup çoktan saf olmuştu.

Korkmaz çıktıktan sonra Asya Hanım kapıyı çalıp içeri girdi. “Müsait misiniz Cüneyt Bey?” diye seslenirken çoktan karşısına oturmuştu bile. Cüneyt “Müsaidim” diye mırıldanırken dosya açıldı önünde. Bir siluet görüldü

dosyaların arasına, sıkışmış Kıvrımlı'nın silueti. O zaman anladı Cüneyt, geceleri yastığına baş koyunca onu sorguya çekenin kim olduğunu. O hâkim şimdi dosyaların arasına hapsolünmüştü. Ne yapabilirim ki, dedi kendi kendine ve dosyalara döndü. Kıvrımlı öldü.

HUMA

Armut, pardon... Aykut Bey

Aykut Bey güne manav tezgahında uyandı, artık bir armuttu. “Nasıl olur?” diye geçirdi içinden. “Nasıl olur da bir armut olabilirim? Neden bir başkası değil de ben, neden? Oysa eski arkadaşım Süleyman Bey ne kadar da armuda benzerdi. Onu her gördüğümde meyve salatamın içine düşeceği günü hayal ederdim. Manav tezgahında olması gereken oydu. Evet, evet armuda çok benziyordu.”

Bu düşünceler kafasından hızla geçti, gitti. Düşünecek daha önemli şeyler vardı. (Ama Süleyman Bey armuda gerçekten çok benziyordu.) Bu armutlar ne yer ne içerdi? Vakitlerini nasıl geçirirlerdi? Neye inanır, neler düşlerlerdi? Aklında ne kadar çok soru vardı. Bunları birine sorması gerekirdi. Ama armutlar konuşabilir mi ki? Ağzları olsaydı kesinlikle konuşurlardı.

“Nasılsın armut kardeş?”

(Diyaloglar dilbilimciler tarafından, Armutçadan Türkçeye tercüme edilmiştir.)

“Armut kardeş nedir? Benim de bir ismim var.”

“Sakıncası yoksa isminizi öğrenebilir miyim?”

“İsmim Zho”

“Zho mu?... Ne anlama geliyor?”

“Bilmem, hiç merak etmedim.”

“Anlamını bilmediğin ismi ne diye kullanıyorsun?”

“Diğer armutlarla karıştırılmamak için. Hepimiz armuduz ama ben Zho’yum. Onlardan bir farkım var. Peki senin ismin nedir?”

“Aykut...”

“Ne? Anlayamadım...”

“Aykut diyorum, Aykut.”

“Armut mu? O hepimizin ortak ismi, farklı olmak için kendine özel bir isim bulman gerek.”

“Armut değil, Aykut, Aykut!...”

“Ha, özür dilerim Armut, pardon... Aykut Bey.”

Uzun süre bir sessizlik oldu. Aykut Bey bu sessizlikte düşüncelerine gömülmüştü. “Bu armut da kendini diğerlerinden farklı sanıyor. Oysa bu sadece isimle olacak iş mi? Benim gibi marjinal armutlara ihtiyaç var. Evet, yaşasın marjinal armutlar!

Bir armut nasıl marjinal olabilir? Kendini zehirleyerek mi? Ya da kaçarak mı bir şeylerden? Sevmedim ben bu marjinalliği. Aklîselime davet ediyorum tüm armutları. Evet, bütün dünyada olduğu gibi Armutistan’da da aklîselimin iktidarı gereklidir.

Acaba kim yönetiyor armutları? Bana kalırsa çok cahil oldukları kesin. Adam daha isminin anlamını bilmiyor. Armutların da cahil kalmamak için bir fikre ihtiyacı var. Savunacağı, kendini feda edeceği bir fikre... Ve armutların bir fikri olacaksa bu ancak Armutizm olabilir. Armutizm... Var olsun yüce Armut birliği, var olsun kutlu Armutizm mefkuresi!”

“Zho, sizi kim yönetiyor?”

“Nasıl yani?”

“Ne yapmanız ne yapmanız gerektiğine kim karar veriyor?”

“Kendimiz karar veriyoruz, başka birinin karar vermesine

gerek var mı ki?”

Zho verdiği cevabın ne kadar müthiş olduğuna kendini ikna ederken Aykut Bey, tekrardan düşünce alemine dalmıştı.

“Seni gidi anarşist, seni... Bunlar şimdi yönetici de beğenmez. En iyisi düşüncemizi iktidara taşımak. Evet, armutları Armutizm yönetecek! Hemen bir manifesto yazmalıyım, sanırım bu anarşistleri nasıl ikna edeceğimi biliyorum.”

“Armutist Manifesto

Dünyada bir hayalet dolaşıyor – Armutizm hayaleti. Dünya’nın tüm eski güçleri bu hayaletle karşı kutsal bir sürgün avı için ittifak halindeler. Şeftaliler ile kayısılar, elmalar ve mandalinalar...

...

Bütün ülkelerin armutları, birleşin!”

Aykut Bey düşüncelerinin içinde kaybolmuştu.

“Armutluk ne büyük bir davadır öyle. Ne şeftali gibi tülüsündür ne limon kadar ekşi ne de yuvarlaksındır elma gibi... İnsanlarınkinden daha insanca bir dava. Kimseye zararın dokunmaz ve üstelik mutluluk dağıtırsın çevrene. Canlıların mutluluğu için pis midelerde, paramparça

halde bir hayat geçirmeye razı olursun. Bu cefa, bu fedakârlık ve bu muhteşem uyum başka kimde var?”

“Biz dünyanın yükselen değeriyiz. Biz kadim armut soyunun yüce temsilcileriyiz. Kutlu davamız; Büyük Armutistan’ı, Armutizmle kurmaktır. Sadece Armutça konuşulan, sadece armutlardan oluşan, arınmış bir bölge; Büyük Armutistan... Sen ne güzel hayal ne büyük idealsin öyle...”

rım belki. Büyük Çöpistan’ı ve Çöpizm idealini kurarım. Kim bilir, neler olacağını? Yarın hangi devleti yıkıp hangisini kuracağımızı kim bilir? Yarın güne nerede uyanacağımızı, kim bilir?...”

BEYEFENDİ

Aykut Bey’in uykusu gelmişti. Yanındaki Zho’ya baktı, çoktan uyumuştü. Aykut Bey’in içine bir korku düştü. “Ya yarın da güne başka bir yerde uyanırsam... Mesela bir çöp kutusunda, bir çöp olarak... O zaman da Kha’yla tanışmak zorunda kalı-

Güneşi Arayan Adam

Soğuk bir akşam
Bir sonbahar akşamı
Yürüyorum kandil bahçelerinin yanı sıra
Paltom hafif nemlenmiş
Gri bulutlar eşlik ediyor
Körpe zihnime her adımda
Denize yakamozlar
Beni sorucak olursanız
Miskinden hallice
Yamalı pantolonum
Kunduralarım biraz eskimiş
Yanımdaki üç yaşında bi köpek
Gözleri çakmak çakmak
Hayat onun da yüzüne damgalamış mührünü
Gümüşi bir aydınlık kaplarken suları
Beyaz mermerler selamlıyor beni karşıdan
Sokaklarla dolu gökyüzü
Caddelerle
Hatta şehirler
İnsanlarımsa kağıt topluyor çöplerden
Benim dünyam
Hastalardan düşkünlerden
Bir kahvehane ilişiyor gözüme ansızın
İki sandalye biri kırık
Yaşamak hırsıyla tutuşuyor her biri
Köşede eskice bir lüküs
İçerisi loş ışık
Arıyorum
İbrahim oluyor ellerim
Sert ve çatlamış
Anlıyorum delik ceplerim
Gün doğuyor ansızın
Aydınlık düşüyor mermerlere
bir çocuk ağlaması duyuluyor kesik kesik
Bankların üstü hafif ıslak
Elveda günahları örten geceye
Gün aydı
Ve ilkin sokak çocuklarına vurdu Güneş

HAYYAM

Başka bir bahar arıyor duygular yeşermek için,
Ama bir bir solmuşlar, hapsolüp çetin kışlara.
İçine dalar insan anılarından bir kesitin,
Ölü duygularla, mazide kalmış samimi hatıralara.

Göğü terk etmiş mavi, karanlık hükümdar,
Tiz çığlıklarda kaybolmuş kimliksiz fisiltılar.
Artık başbaşasın birkaç damla gözyaşınla,
Gece dalından kopan yaprak kimin umrunda ?

Herkesin başı dik ama buruk kalmış kalpler,
Yürekler suskun ama haykırıyor buğulu gözler,
Pişmanlıkla karışmış, kursakta kalan sözler,
Mutluluğu hasret sanki, bitmeyen hüznler.

LAYETEZELZEL

Sihir ve Kahır ve Zehir

Ayazı gz scağı tattı toprak
Sgtler hl yeŒil
Topuklarımı saran sgt yaprakları
KŒin ardında bahar
Baharın ardında ayaz

Gzn kara çehresine bir zerre idi sgt
Œifalı otlar denedi zerinde
Buz yağdırdı tepesine
Ayazıyla kklerini sprd.
Ancak nafile
Kara ehre çaresiz kalınca
Heybesinden bolca yađmur indirdi sgtlere
Rahmet içinde sarardı sgtler

2.

Sgtleri sarartmanın birçok yolu vardır belki
Fakat bir bardak su insan için yeterli
Evet, bana yudumlarında boğulacağım bir bardak su verin
lm kadar serin olsun toprak kadar benim
Kustuğum zehir
Boğazıma dğmlenendir kahır varlığım iki prsmŒ satır

3.

Kambur çizgiler eleğimi kırdılar
Ellerinde çakıl taşları
söğüt kokan topuklarında kan
Bilmem bir kurban mıdır çiğnen
Yoksa yara hasadı mı

Kambur çizgileri asın boynuma
bu sihiri ancak bir sihir bozabilir
Kustuğum zehir
Boğazıma düğümlenendir kahr

4.

Toprağı dövüyor ellerim
Avuçlarımda hissediyorum cümle âlemi
Tırnaklarımı zorlayan çamur eleğimden geçer mi ?

Parmak uçlarımda sızlayan başak
Niçin varım bu çileyle
Cesedimi gömmek samanlıklara
Hangi kitabın imtihanı
Kemiklerimi çatlatan bu yükü omuzlamak
Hangi sihrin hangi büyüünün belası
Maria maria maria
Suyu bulandıranda ben
Bulanık suda kaybolanda
Söğütlerden uzak dur
Zira söğütler yükümü omuzlamakta!

CİHANGİR

Ağla Çocuk

Zaman bir çocuğun gözyaşında saklıdır
Kitaplar dolusu tanım öğretmezdi bunu bana
Bir çocuk ağladı mı gökte kanadı sızlar kuşun
Döktüğüm onca gözyaşı bu sancıyı kaldıramaz
Kasırğa yahut ciğerleri hedef alan bir poyraz
Sözlerim kaf dađından inse
Lapa lapa dökülse toprağa
Ahali elini açıp dua etse
Yer yarılrsa da gök içine girse
Bu hali size anlatamaz

Kuş, ağaçları çiçek açmaya davet ediyor
Karşıtlıkla var olmuş iki cephe
Siyaha boyanmak pahasına savaşıyor
Yürekte biriken kelime
Ciđerde kül
Gözlerde pus gibi
Üflese rüzgar uçuracak fendini
Yapraklar bir bir düşecek
Gece yaralarına kadar
Büyüyecek kuşkuyla

Zaman bir çocuğun gözyaşıyla akıyor
Pembe yanaklarından süzülüyor aşağı
Zaman bir çocuğa hiç tolerans tanımıyor
Bir çocuğun dünyası alt üst oluyor
Kısık gözlerle ufka bakma yetisi
Bir çocuğa işte tam da şimdi geliyor
Zaman bir çocuktan çok fazla şey istiyor

Artık sevmeyi bilecek
Kafasına vurulup da ekmeği alınan
Bir şeyler değiştirebilir oysa
Adalet deyip
Deyince öyle ölebilir
Bir şeyler
Değişmeyi bilebilir artık
Adalet deyip
Öyle ölmeyi bilir

Büyüyecek kuşkuyla
Yollarına güller serilen
Halk içinde muteber bir
Yaşamak düşler elinden
Ekmeği alınan da
Bir bestenigar peşreviyle
Uzaklara bakıp
Kısık gözlerle dalar da

Saygıdeğer komşu külün geldi balkona
Hacet yok senin külün geçmez bizim balkonda
Boşverin efendiler romantizma kar etmez
Kuş, ağaçları çiçek açmaya ikna edemez

YÂRE

Bostan

Zihnim kuru çamurlaşmış bir nehir
Kan yerine damarımda akan zehir
Bütünöyle sırtını çevirmiş koca şehir
Bostanda yalnız kaldım güller solgun
Cananı ister yürek ama manası tuz zerresi
Çıkamaz olduğu yerden dikenli gerçekler çevresi
Sadece izler kalbinde islerle, dinlemez herkesi
Bostanda yalnız kaldım güller solgun

Gün geçtikçe eriyip bitiyor hissim buz gibi
Akıyor gözlerimden dopdolu içleri
Kaynağı kurumuyor azalmak nedir bilmez gibi
Senelerin biriktirdiği artıklarla bezeli her yeri
Her vakit karşımda durur ama dokunamam
Sadece hayalde kalır gerçeklere bakamam
Can suyumu kestikleri zaman yaşayamam
Sürekli yollarımı değiştirip yalnız kalamam

Cevherimi gömdüm kendi sonsuzluğuma
Artık tutmak anlamsız geliyor kulağıma
Nice bir imtihan gibi geldi şu sabrına
Susuz kalmış bostan kaynağı kurumuş
Unutulmuş kıyıda köşede içene yumulmuş

SİMURG

Dört Vakit Hülya

Duydukça neşemi duvarlardan
İçim haykırır gerçeği
Sokaktaki çam
Bilir neden beklediğimi
Ben korktukça sevmekten
Veya sevmekten
Bir hüznün çalar gönlüme
Uluyan köpekler delerken seheri
Cananı çağırır
Keskin sabâ nağmeleri

Güneş iki mızrak
Gözlerin kıstas tanımaz
Belki değilim divan şairi
Fakat bilirim
Ayva tüylerinin zarafetini

Yelkenler silinirken ufukta
Bir zan
Sesin gözümün nuru
Ve dudakların
Acımıyor bana

Hayallerle süslediğim güzel
Ölürken bile teselli
Sana benzer bütün huriler
Gözler yorgundur
Ve gönül yatsıya geçer

TIRINK

Ölüm Başlangıcı

Ölüm yaratanın kavuşma muştusu
Olmaz Mümin'in Ahiret'ten kuşkusu

Ölüm, her kişinin kendi Kıyamet'i
Yaşam, dünyadayken bilinmez ki kıymeti

Ölüm geride kalana sabır imtihanı
Herkes terk edicek sonunda bu fani hanı

Dünya için gösterirsin elinden gelen gayreti
Bilemezsin Ahiret'te düşeceğin hayreti

Haram dendiği halde nefsine nasıl kandın?
Cehennem'i muma bakıp bir kıvılcım mı sandın?

İyi düşün ve tart hesap et karını
Senden başka kimse ödemez zararını

Tefekkür et Yaran'ı dert etme yaranı
Ecel bu, her zaman beklemez ki yarını

Sakın ye'se kapılma sen yine et tevbeni
De inanan kalbinle Rabbim affet sev beni

USTURA

Gökçe Bir Methiye

Usandım seni ikindi güneşlerinde aramaktan
Buz gibi parmaklıkları ısıtan
Turuncu bir ışıktı senin yüzün
Alevi tuğla duvarları yakan
Tatlı bir meltemdi nefesin
Bakışların konuştuğum yıldızlar
Küçük pencерemde görünen gökyüzüydü yüzün
Güneş battı
Ve dahi kanyonlar devrildi yüreğimde
Çekildi nefesin rutubetli duvarlarımdan
Yıldızları bohçalayıp götürdü gecenin karanlığı
Yalnız sen kaldın
Bir de küçük pencерem

Gökyüzünde Bir Salıncak

Her şeyi tatlı bir turuncuya boyayan güneş gibiydi adın
Parmaklıkları ve tuğladan duvarları
Mermerde filizlenen çiçek
Ağzımın içine dolan bahar şarkıları
Kimi zaman mutlu
Kimi zaman tumturaklı
Hepsi senin ismini zikr eder
Harabe yüreğime sarmaşık gibi dolanmış
Kökleri derin
Gözlerim kör
Ellerin soğuk
Gözlerinin denizinden çağlayarak akan merhamet
Ve dahi ince bir rüzgar
Koşuyorum yüreğinin bahçelerinde
Bir salıncakta sallanıyor
Çimenlere düşüyorum

HAYYAM

